

Книгарня чарівнокорів

Лис працював усенький день, щоб повитирати пил, який довго накопичувався на полицях. Більшість книжок у книгарні селища Чарівнокори було представлено лише в одному-єдиному екземплярі, тож важливо було створити для них якнайкращі умови. Арчибальд Лис був добросовісним підприємцем, та коли успадковуєш крамницю в розколіні дерева в самому серці лісу, природа рано чи пізно вступає у свої права і всередині все припадає пилом, тут немає чому дивуватися. Оце

ж була сяйнула його предку колись ідейка — зробити книгарню в такому місці!

Стараючись не забруднити корінців розкішних книжок, що тіснилися на стелажах, чекаючи покупців, лис ретельно полірував кожнісіньку полицю воском із горщичка, який купував у крамниці мадам Едвіни Ведмедиці. Деякі твори в його книгарні чекали свого читача вже багато років — а може, навіть і століть, адже лис успадкував книгарню від батька, а той — від свого батька, а той... уже й не пам'ятав, від кого її перейняв.

Стоячи на вершечку драбини — стелажі бо здіймалися аж під самий верх дубової розколини, — Арчибальд розважався, читаючи золоті літери назв на обтягнутих грибною шкіркою корінцях. *«Таємниця крадія горіхів»* Олександра Білки, *«Морква у вашому садку: швидко й просто»* Бенуа Кроля, *«1001 рецепт яблук від шеф-кухарки»* Мірей Древожаби. Книгар пам'ятав кожного автора, які, тремтячи в передчутті слави, приносили йому свої

творіння, сподіваючись, що він прийме їх у свою книгарню. І, можливо, одного дня — так їм мріялося — хтось навіть купить їхню книжку! А що кожен твір існував лише водному екземплярі, то знайти покупцеві саме «його» видання було дуже важливим завданням!

«Треба якось частіше прибирати», — засоромлено подумав Арчибальд і витрусив ганчірку в кругле віконце під стелею розколини.

— Обережніше, метре Лис! Я ж тут, унизу! — пожалівся тонкий голос знадвору.

Далі пролунало два маленьких пчихи, а за ними — могутній «Апчих!», від якого в повітря, аж під саме віконечко, злетіла ціла хмара аркушів.

— Рятуйте! Мій рукопис! Мій шедевр! — закричав знизу тоненький голосочок.

Не гаючи ні хвилини, лис зісковзнув із драбини і, маневруючи між стелажми, повними книжок, поспішив надвір, на поміч тому, чий голос, на своє нещастя, одразу впізнав. Перед книгарнею, у яскравому світлі призахідного

сонця, стояв черепах і намагався скласти докупи аркуші свого рукопису.

— Ви б обережніше трусили ганчірки, метре Лисе! Невже вам не кортить прочитати мій новий есей?

— Добрий вечір, пане Черепах, мені дуже шкода, я там трохи прибирав і відволікся... — перепросив Арчибальд, якому було і смішно, і грішно водночас.

— Ну то бодай допоможіть мені все це зібрати, доки не ринув дощ!

Вони разом узялися до роботи й працювали, аж доки рукопис Фінеаса Черепаха знову не перетворився на охайний стіс аркушів, а сам черепах не всівся, як завжди, на прилавок книгарні й не заходився атакувати лиса неспростовними аргументами на користь того, чому його книжка обов'язково має посісти чільне місце на полицях книгарні Чарівнокорів.

— Там повний панцир думок! *«Розмисли про розумовий тягар черепаха»* — це плід багатомісячної праці, тож, маю надію, мій твір знайде...

— Звісно ж, пане Черепах! — перебив його лис, пробиваючи стіс списаних аркушів своїми гострими кігтями й готуючи шворку, щоб скріпити рукопис докупи. — Я поставлю його поряд із вашими *«Роздумами про зашвидке суспільство»* та *«Есеєм про залахмічування: коли дім заважає рухатися»*. Згодні?

Фінеас Черепах кивнув, задоволений, що книгар пам'ятає його праці, поправив краватку-метелика, а тоді й окуляри, що трималися в нього на скронях лише завдяки двом шматкам липкої стрічки.

— Хм? То їх іще не купили? Я гадав, із часом вони знайдуть свого читача... Якраз хотів з вами про це поговорити. Ви певні, що ота полиця — справді найкраще місце для моїх творів? У жодному разі не хочу підважувати ваш авторитет як книгопродавця, але я ось тут склав списочок зауважень щодо того, як розкладені книжки у вашій книгарні. Певен, що...

Занурившись у довгий список зауваг, які черепах читав уголос, Арчибальд не звернув

уваги на тварину, яка саме зайшла до книгарні. Він не зміг би сказати, був то пан чи пані, гризун або ж їжак, адже відвідувач не просив нічого йому поради, лише приязно кинув: «Добрий вечір, панове» — і пішов собі до полиць. Далі візитер походжав від стелажа до стелажа, від полиці до полиці, торкаючись корінців своєю шерстю, лускою, або, може, й перами, аж доки нарешті не знайшов, що шукав. Досі занурений у багатослівні пояснення Фінеаса Черепахи, який доводив, що його твори конче мають стояти біля каси чи на чільному місці вітрини, де кожен зможе їх побачити, Арчибальд машинально, не маючи змоги приділити таємничому відвідувачеві більше уваги, вибив тому чек.

— Три горішки, будь ласка, — сказав він, складаючи книжку в паперовий пакет і навіть не глянувши на назву.

А коли схаменувся й хотів був подякувати клієнту та повернути випадково залишений біля каси четвертий горішок, той уже пішов.

Аж тут, мов порятунок з неба, великий стінний годинник у глибині крамниці нарешті вибив восьму, і це означало, що час було метрові Лису зачинятись і прощатись із Фінеасом Черепахом та його заувагами до того, як Арчибальд веде справи у власній книгарні.

— Величезне спасибі вам, пане Черепах! Я обов'язково візьму до уваги всі ваші поради! А тепер даруйте, — сказав книгар, обережно підштовхуючи черепаха за плечі до виходу й тричі повертаючи ключ у замку просто за його спиною, — ще маю багато справ до закриття!

— Але я не залишив вам своїх заміток! — загукав той, підстрибуючи, щоб зазирнути до лиса через квадрат скляного віконечка.

— Не хвилюйтесь! У мене слоняча пам'ять!

Із цими словами книгар швидко опустив ролети на вітринах і блискавично загасив свічки на люстрі. Втомлений прибиранням та нескінченною балаканиною черепаха, він не став баритись і швиденько прошив рукопис Фінеаса, загорнув його в милу обкладинку